

38è CONCURS LITERARI

SANT ANTONI DEL PERELLÓ

2020

Categoria: ADULTS

Modalitat: POESIA

Paraules del minotaure...

Pseudònim: DANNY TRUDEL

... A LA CARTA

Avui toca parlar de tot allò
que no cal fer ni dir,
perquè ho direm demà
en el menú dels diumenges,
quan el preu és més car.
No cal parlar, tampoc, si no vols,
del que més t'angoixa,
ho podem fer un altre dia,
potser més benigne,
quan el temps millori
amb un sol invertit
davant el finestral assedegat de llum
i ens vingui de gust mantenir conversa.

...PER MESURAR LES PARAULES

S'ha de parlar, és clar que s'ha de parlar,
perquè és l'hora de parlar,
encara que no sabem com encetar el diàleg.

Tenim un guió a punt
amb un final feliç traçat
que ens convé a tots els interlocutors.

Avis: que ningú miri la sortida d'emergència per si de cas.

El moderador evitarà que uns parlin
més que els altres,

i feina tindrà per mesurar les paraules
perquè tot quedi anivellat,
sense cap sotragada.

Quedarem tots de bon veure
per no dir res, fins i tot semblarà normal
amb un límit incert,
si no fos pel micro obert en un descuit.

... AMB UN ENEDVÍ CEC

Les meves paraules arriben a tu
i tu en el teu interior les garbelles
i les endreces pulcrament i amb exactitud.
Em coneixes pel que et dic
i pel que em callo.
M'apropes i m'allunyes
amb molt poques cauteles,
escandallant tots els meus mots.
No tinc quimera d'anar-me'n.
M'afiguro i sospito que em veus,
d'a prop i de lluny, molt clar,
i t'enfoneses endins la meva mirada,
i ara sóc jo que a l'endeví i desbordat
es queda mut mentre enraones i m'envoltes
amb les mans a cegues
totes i cadascuna de les paraules.

... AL TREN

No n'hi ha, de converses,
fa molts anys que van fugir
o van baixar en una estació de segona
filtrant-se en una andana que ja no hi és
o bé les van deixar en una via morta,
sepultada en brins d'herba seca
per no descarrilar el comboi
o es van cansar d'anar en trens buits,
fent trajectes solitaris de silencis
en mapes de paisatges emboirats
creuant els túnels de la consciència
cap a la ciutat mateixa de l'oblit.
I s'han evaporat, segur, per sempre.

...AMB UNA DIFICULTAT

Posseeixo els meus morts i deixo que se'n vagin,
meravellat de veure'ls tan refiats,

R.M. RILKE

No sé si és massa convenient
obrir-me a mi mateix
amb la clau que ja no tinc
i posar un tu
on sempre ha habitat un jo,
i dir-ho tot, tot el que sé o el que vull dir;
no sé si és necessari
per a mi o a per algú; no sé tampoc
si podria limitar-ho a quelcom imprescindible
o abocar-ho tot de cop
com un empatx o un capritx
i desplomar-se els interrogants
sense donar cap nom dissimulat a la lògica
ni destriar un a un tots els inconvenients.
Llavors, tot seria insignificant,
possiblement un destorb sense espletar,
una manera de capbussar-se
com la ratlla torta d'una inspiració prematura
que no té res a veure
amb el que estem parlant.

... AL CONGRÉS

Els figurants que seuen a la dreta
de l'escenari, que s'intercanviïn
regularment amb els de l'altra banda,
és a dir, amb els que seuen a l'esquerra.

MIQUEL MARTÍ I POL

Tot és ben diferent i alhora semblant
des de l'escó d'una banda a l'altra
on tu i els altres manteniu conversa
amb el company sobre fets transcendents,
com ara les vacances i la nòmina;
que s'acosta l'estiu precipitat;
que cadascú és cadascú
i que tothom és lliure de contestar o no els *whatsapp*;
que si vols sortir aquesta nit per prendre una copa
i que no saps pas a l'hora en què s'acabarà
la votació d'una llei precipitada i que a deshora
ignores però que és necessari el teu vot
disciplinat per a tirar-la endavant costi el que costi.
Vull creure en un dia en què tindrem l'impuls
d'escoltar-nos intactes, d'una banda a l'altra,
i votar amb consciència. Els lleons estan a punt.

... AMB EL SEGLE PASSAT

Hi ha converses que no es troben enlloc,
són converses perdudes de tardes enyorades,
-com t'ho diria?

Com aquelles tan remotes a la fila del temps
d'unes dones baldades rentant la roba
en el safareig de la Font del Batlle
o d'unes altres omplint cap al tard
els poals d'aram a la Font de l'Amades
en els anys espaordits del segle passat.
Honestament, no sé com dir-ho,
però enyoro aquells dies de vidre perduts
quan els carrers brollaven paraules
de bon matí i les dones convertides en àvies
escombraven les converses que havien deixat
la nit abans prenent la fresca tot havent sopat.
Quasi sempre totes prohibides i estimades.

... AMB L'ENEMIC

De vegades no les volem encetar
perquè fan mal; però se'ns escapen
i després reboten amb força doblada
i si no hi som a temps creixen
amb virulència i degoten les llàgrimes
i ens horroritzem d'allò que som capaços
de dir-nos els uns als altres.

No som innocents ocasionals. No.

Podem ser els catúfols que pouen
l'aigua, o viceversa, i què hi fa?

Ara per ara, en què tothom és encara
tan ben educat, només lesensem
i de bell nou ens mirem cara a cara
amb un lleu somriure d'hipocresia
i estem salvats perquè ningú dels dos
gosa respondre, no fos cas...

No n'aprendré mai, de no escatimar-les.

Em sento acorralat. Tímidament vençut.

... AMB LA PARET

Parlem de tu, si t'hi veus amb cor,
d'aquesta paret que pot ser home o dona
amb minses diferències
d'inventari de respostes per respondre'm.
Paret callada, que no escolta com si fos morta,
la volíem menys dura, no tan roca,
i no ha après ni sap d'aquells primers mots
que un dia tots pronunciem per espavilar-nos
i veure com s'emmurallen
sortits de la pròpia decadència.
Paret feta de silencis, sotmesa al buit
on ressonen totes les veus i algun propòsit,
la gravetat immensa de les paraules.

... AMB EL FUTUR IMMEDIAT

No cal parlar-ne massa
car no n'hi ha, de futur immediat
o potser sí? Potser és aquesta bestiola
que s'arrossega amb sandàlies velles,
l'esquena nua i un plàstic negre de deixalles
per resguardar-se de l'aiguat
i del vertigen al qual contínuament s'aboca
espolsant-se les engrunes residuals
del benestar que els guardians del son
ens han pres per dinamitar el futur
que teníem a l'abast.

... AMB L'ENTENIMENT

Sort en tinc, de no tenir-te a prop.
Ets el meu vigilant, el meu àngel que remuga
quan no li faig cas,
qui m'ofega les paraules abans de ser dites
quan detecta els perills per ésser massa espontànies,
poc pensades i desoïdes,
qui me les manega a plaer
tot dient el que vull dir per entendre la resta una altra cosa,
qui me les posa a l'abast i per ordre
per fer-les correctes i guarnides, de vegades submises,
tot recollint les escampades
i per això quasi sempre amb ell m'emprenyo.
Un dia, amb poques contemplacions,
me'l beuré, aquest enteniment, per sentir-me alliberat
encara que després caigui abatut en totes les emboscades.

... AMB UNA REFLEXIÓ

Viure per viure és una imprudència,
malgastar la vida és, i expectant de tot
senzillament no viure-la -afegeixo-
o malviure-la. No t'enganyis, el protagonisme
és una fal·làcia i pots caure en el perill
que t'agradi; llavors no hi haurà remei.
És imprescindible i alhora desconcertant
saber on ets. A quina banda del paper
et mostres virolat? Amb quina excusa
et sostens per creure't sincer? En quin ordre
fas les coses? I quina importància li dones
i a quin Déu t'empares per córrer el risc de viure?
Sempre t'has galonejat de soledat i si no
t'hi han vestit els altres; què hi fa, oi,
si tampoc ets lliure de la teva nuesa?
No goses ni parlar-ne. La cambra rancieja,
fa olor de casa tancada, de somieig, de temps
d'armari, d'avorriment a pleret i de decadència
que abriva l'estona, i l'àmbit ja no té nom.
Tot és indiferent dins aquesta buidor constant
que ens apropa i allunya esblaimada però amenaçadora
com si fóssim responsables de l'aldarull que ve de fora.

... AMB LA FANTASIA

Tot sovint m'avinc amb tu,
és com desafiar l'existència,
gairebé és inventar-me de nou,
millor encara, fer-me a gust meu,
sempre diferent al que sóc.

Més enllà de tota realitat
altres voldran assemblar-se'm
i ampraran disfresses
als magatzems dels titellaires,
no sabran exactament
en quin punt aturar la imaginació
per no córrer el perill
de confondre's
i deixar de ser autèntics.

Certament arriba un punt
en què no saps on ets;
si la fas anar massa
és propícia a l'addicció
i el cos sovint s'hi rebolca,
malgrat tot em fa escriure
fins a la penúltima coma.

... AMB LA RUTINA

Parlar de tot allò que m'és estimat
sempre és agosarat fer-ho públicament,
per això faig servir el vers dins el poema,
perquè cada paraula dita tingui doble valor
o es revesteixi d'al·legoria emmarcada
a l'aixopluc de la realitat, aquesta que tantes
vegades empres amb un to tràgic i mesquí
que tan sols tu pots entendre quan trontollant
i esmaperdut escoltes l'ària d'una Àgata
sense cognom i et sents feliç.

...AMB LA RÀBIA

Et brillen els ulls
i m'espervero,
sé que aquesta lluïssor cou
i no de goig, sinó de ràbia
cada vegada que t'acostes
al poc que tens
i veus decebut
com t'ho arrabassen
els fariseus de torn.
Déu deu voler dir alguna cosa,
em penso, perquè li agradi o no
li agradi Ell és part de tot això.
Dels dies turbulents que han de venir
des d'un futur lleugerament espitregat
que vol despullar endevinalles,
ja en parlarem,
però d'aquest ara, tens, sense nom,
esbatanat de preguntes,
no en rebem de moment
cap resposta,
i fa pudor.
Inútil qualsevol pressentiment;
els fets el superen.

... AMB EL LLENÇOL

Amansit, callat, en blanc com una ment buida,
quiet, vestit de res, perpètuament obedient
i confiant d'ésser emplenat per una cal·ligrafia
que fa temps que és el desig del dissabte i que no arriba.

Ara tot és igual de pur, com el llençol per estrenar,
sense arrugues ni lletres bordades al mig de la gira,
ben plegat, a l'espera d'un sexe que el rebregui
de matinada amb xiscles i accents de tinta xinesa.

...AMB UN PREMI DE CONSOLACIÓ

Tens fam d'amor, amor,
quan ja fa temps que no estimes
i abandones el teu àmbit
i sola tornes al cau
d'on vares sortir un dia amb corredisses
perquè no suportaves tanta hipocresia.

Hi ha un premi de consolació
al final de la vida
per als qui tornen a enamorar-se
i han estat sincers, dòcils, amatents,
emocionalment sociables,
amb porus a la pell.

Realment em pregunto:
quants interrogants s'han quedat pel camí?,
quantes boires no hem espargit?,
quants suds no hem cimejat?,
quanta vida resta per engrandir
el que més desitjàvem?
I de l'herba que creix després de segar,
què se'n fa?